

Theaterdirectionens Skrivelse.

„Den Tendens, som Ministeriet i de senere Aar har vist til i Henseende til Ordningen af Theatrets finantielle Forhold at slutte sig til det i 1852 forelagte Udkast til „Lov om det Kongelige Theaters Stilling og oeconomicke Forhold“ med de Modificationer, samme undergik ved 2den Behandling i Folkethinget, og hvad der i denne Henseende allerede er udvirket med Rigsdagens Billigelse, hvorved det uden tvivl almindeligt erkendes, at en langt heldigere, for Theatret og Kunsten gavnlig Udvikling af Theatrets Forhold er grundlagt, har maattet opfordre Directionen til at henlede Opmærksomheden paa et Par væsentlige Punkter i bemeldte Lovforslag, som man tør troe, at det fra alle Sider vil erkendes for rigtigt og ønskeligt at optage.

Directionen skal saaledes tillade sig at foreslaae, at der, overensstemmende med hvad det nævnte Lovforslag blandt Andet gif ud paa, indføres den Forandring, at Theatrets Regnskabsaar bringes til at falde sammen med Theatrets Virksomhedsaar, d. v. s., at det bestemmes, at Theatrets Regnskabsaar fremtidig regnes fra 1ste Juli til 30te Juni. Nyttens af denne Bestemmelse er allerede andensfæds saa udsørlig fremhævet (see navnlig Ministeriets Lovforslag, Motiver ad § 2) og i sig selv saa indlysende, at Directionen troer det ufornødent her nærmere at gaae ind paa at begrunde samme; man skal kun tillade sig at bemærke, at Forandringen formeentlig rettest kunde iværksættes derved, at der i Finantsloven for 1859—60 ved Bevilgelsen af den aarlige Tilskudssum indføres en Bestemmelse om, at $\frac{1}{4}$ af Tilskudssummen tages til Indtægt i Theatrets Regnskab for Aaret 1858—59, hvilket Regnskabsaar da udvides til at omfatte Tidrummet fra 1ste April 1858 til 30te Juni 1859 og at de $\frac{3}{4}$ Dele tages til Indtægt i Theatrets Regnskab for Aaret 1859—60, hvorhos da en lignende Bemærkning fremtidig bestandig maatte optages i Finantsloven.

I nogen Forbindelse hermed og som en naturlig Conseqvens af den Stilling, der allerede er givet Theatret gennem de sidste Aars Finantslove, ifølge hvilken Theatret nu oppebærer et bestemt aarligt Tilskud og paa den ene Side beholder til Disposition, hvad det i et Aar kan erhverve meer, end der behøves til dets Udgifter, men paa den anden Side heller ikke har Krav paa noget forøget Tilskud, naar Indtægterne i et andet Aar ikke strække til at dække Udgifterne, staaer den Tanke, at de Bestemmelser, der som Følge af denne Ordning ikke længer umiddelbart interessere Statens Finanser, udgaae af Finantsloven. Directionen troer det i saa Henseende tilstrækkeligt at henvise til følgende Dittinger af det i sin Tid i Folkethinget i Anledning af det ovennævnte Lovforslag nedsatte Udvalg (see Folkethingstidende for 1851—52 Betænkning Pg. 647). „Medens vi maae finde det rigtigt, at man opretter egne Conti med lovbestemte Maxima for de fast ansatte Skuespillere og Capelmusici, kunne vi ikke billige . . . at fastsætte egne Conti med lovbestemte Maxima for Lønningerne overhovedet eller for hvad der tør anvendes til enkelte Diemed. Vi troe, at Bestyrelsens Frihed derved vilde blive indskrænket mere end ønskeligt, og indsee ikke, at Staten har nogen Interesse i, at Bestyrelsen ikke i saa Henseende kan handle med den ønskelige Frihed.“

Denne i sig selv upaatvivlelig fuldkommen rigtige Anskuelse er ved den Udvikling, Theaterforholdene hertilands siden den Tid have taget, i saa høj Grad bestyrket, at Directionen tør udtale, at det vil være nødvendigt at virkeliggjøre samme, ligesom man ogsaa tør troe, at Erkjendelsen af denne Grundsætning findes antydet ikke blot fra Ministeriets, men ogsaa fra Rigsdagens Side i hvad der i de senere Aar er bestemt med Hensyn til Theatrets Budget, og enkeltviis ved forskellige Leiligheder bestemt udtalt under Rigsdagens Forhandlinger.